

Desperta, seny!

written by Pere Grau i Rovira | 17 d'agost de 2021

Amb el mateix esperit de victòria que els almogàvers cridaven “Desperta, ferro!”, ara el nostre poble hauria de fer ressonar un “Desperta, seny” a les orelles de molts polítics que es tenen per molt assenyats però actuen com esgarriacries sense gaire senderi, i fan el joc més fàcil als nostres contraris asseguts còmodament a la “villa y corte”. I que sigui fins i tot amb bones intencions no els eximeix de res.

Aviat sabrem si les mobilitzacions per l'onze de setembre i el primer d'octubre aconseguen de tornar a posar el problema català en un punt de mira apreciable davant de l'opinió internacional. Si una cosa és ben clara és que sense iniciativa nostra, una iniciativa potent i sense mitges tintes, el món té altra feina que no pas fixar-se en aquest “problemet local”. I sense aquesta atenció no hi pot haver comprensió, sense la comprensió, cap ajuda, i sense ajuda de fora ens mancarien el darrers grams que inclinïn la balança a favor nostre. Però aquesta ajuda no arribarà mai mentre el vol gallinaci de les picabaralletes i de les rancunietes d'alguns dirigents i de les seves camarilles d'incondicionals, disfressades de “seny” i de “pragmatisme” (i n'hi ha a tots els partits, no ens enganyem) amarguin les esperances de la majoria del nostre poble.

Pensem a cada pas que fem que el món, avui en dia, té un reguitzell de problemes greus per tot arreu. Les catàstrofes del canvi climàtic; la tornada dels talibans al poder a l'Afganistan, que fa témer tant una nova brotada de terrorisme a tot occident com una onada migratòria tant o més forta que la passada; la temença que les tibantors entre els Estats Units i la Xina, puguin desembocar en un conflicte armat... I encara podríem seguir la llista, per exemple amb la temença, a mig camí de ser realitat, que el món (clima, pandèmies, etc.) ja no tornarà a ser mai més com abans i que els canvis poden

portar conflictes polítics i socials d'un abast que gairebé fa basarda d'imaginar. Perquè en darrer terme fins i tot és imaginable que els humans, per culpa pròpia, acabem desapareixent del planeta (encara que queda sempre l'esperança que com en altres ocasions, l'instint de supervivència s'imposi i es trobi un camí de recomençament).

Amb aquest rerefons, per què ha de ser estrany que un estranger mal informat consideri el nostre problema com una rebequeria "de luxe" de gent insolidària, de la qual no val la pena ni de fer-ne cabal?

A risc de fer-me pesat i d'avorrir als lectors torno a reblar el mateix clau: quin seny hi ha en aquest "diàleg" en el qual l'interlocutor ja diu per endavant que no vol parlar del que per a nosaltres és essencial? I com es vol "eixamplar la base" quan el perill real és que les decepcions i el fastiguejament el que fan és reduir-la?

Aviat sabrem quin efecte tenen les protestes ciutadanes de les dues diades pròximes. A veure si aviat també aconseguim destriar les figures amb talla d'estadista (que a tot arreu són poques) de les mitjanies (que a tot arreu són moltes), els que són importants, dels que només s'ho creuen.

Tradicionalment l'antònim de seny ha estat la rauxa. Però no es pot considerar rauxa el desig de la majoria d'un poble. I per això, dins de la classe política, l'antònim del seny són els castells a l'aire, les il·lusions d'aconseguir les fites amb l'esperança que els contraris al final seran bons minyons, ens diran que sí a tot, i tot seran flors i violes.

El camí no és esperar que ens obrin la porta de l'estable, sinó d'empescar-se la manera de sortir-ne malgrat que la mantinguin tancada amb pany i clau. I per això: DESPERTA, SENY!